

Příběhy našich sousedů

Životopis

Věra Ďurovcová

ZŠ Pardubice-Polabiny 3, npor. Eliáše 344

Vypracovaly: Nikol Dvořáková, Anna Hlavničková, Agáta Martínková, Michala Nechvílová

Naše pamětnice a zároveň babička jedné z nás Věra Ďurovcová, rozená Šibravová se narodila 28. října 1953 v Novém Městě na Moravě jako druhé dítě do rodiny Jaroslava a Libuše Šibravových. Společně s rodiči a se svými sourozenci s nimi ještě v jedné domácnosti žila tatínkova maminka. Své dětství a mládí si prožila v malé vesničce na okraji Žďárských vrchů v Míchově. Rodiče soukromě hospodařili až do jejich dvaceti let.

Míchov v 50. letech 20. stol.

V té době u nich na vesnici nebyla mateřská školka, takže rodiče děti brali s sebou na pole. V téměř sedmi letech začala chodit do školy do Věcova, která je vzdálená 2 km od jejich domu. Do Věcova chodily pěšky za každého počasí. Druhý stupeň základní školy navštěvovala v Jimramově, kam dojížděla autobusem.

Její otec Jaroslav byl sedlák již v několikáté generaci, člověk bytostně spjatý s půdou. Byl soukromým zemědělcem a ve volném čase se zabýval historií Míchova a jednotlivých chalup. Opisoval si ručně archivní dokumenty, které nakonec využila i autorka Libuše Králová ve své knize o Míchově z roku 2012.

Jaroslav Šibrava odmítl po komunistickém převratu roku 1948 vstoupit do Jednotného zemědělského družstva (JZD) a dále zůstal soukromým zemědělcem. Jelikož nevládnul nijak rozsáhlé pozemky, nebyl jako tzv. *kulak* postaven před soud. Nicméně i jeho se komunistická moc pokoušela zlomit a přimět ke vstupu. Pozemek, který měl hned za chalupou, mu byl povinně směněn za pozemek,

Míchov - lokalita Příhon

Tzv. Ondráčkově pole

nalézající se na nejvzdálenější části katastru obce. Byl povinen odevzdávat povinné odvody zemědělských produktů, jejichž výše neustále narůstala. Jeho odmítnutí podrobit se znamenalo pro celou rodinu množství lopotné práce, ale hrozilo i zkomplikovat život jeho dětem.

V roce 1969 začala jeho dcera Věra studovat na gymnáziu v Bystřici pod

Pernštejnem, kde v roce 1973 maturovala. Po maturitě si podala přihlášku na medicínu. Jako dceru soukromého zemědělce, tedy dobovou terminologií *třídního nepřítele*, jí však nepřijali. Nastoupila na Vysokou školu chemicko-technologickou v Pardubicích. Teprve po smrti Jaroslava Šibravy se rozhodla jeho manželka soukromého hospodářství vzdát a vstoupit do JZD, čímž umožnila mladší dceři vybrat si školu dle svého přání.

Starší dcera Věra se v roce 1975 provdala za Piuse Ďurovce. Přestěhovala se z koleje k manželovým rodičům, kde se o rok později narodila dcera Jana. Studium dokončila v roce 1978. Od září roku 1978 začala pracovat v nově vybudované cementárně Prachovice jako ekonom, kam se s manželem a dcerou přestěhovali. O rok později, v roce 1979, se narodila druhá dcera Věra. Po dvouleté mateřské dovolené opět nastoupila do zaměstnání. Třetí dcera Eva se narodila v roce 1988.

Se změnou poměrů v republice došlo ke změnám i ve společnosti, ve které pracovala. V roce 1991 byla zprivatizována, majitelem se stala nadnárodní švýcarská firma Holderbank a svět se otevřel. Zaměstnanci začali studovat angličtinu, účastnit se zahraničních školení. Od roku 1996 pracovala jako vedoucí ekonom ve vyčleněné společnosti Vápenka Prachovice.

V roce 2004 v šestnácti letech jí zemřela její nejmladší dcera. Tato událostí silně zasáhla. O dva roky později vážně onemocněla a v roce 2008 odešla do plného invalidního důchodu.

V současnosti již ve starobním důchodu s manželem dost cestují, pomáhají se starat o jejich sedm vnoučat, a také pečují o její 93 letou maminku, která s nimi žije.